

[Holm.]

rioden, målene for de erhvervsmæssige investeringer og rammer for det offentlige og det private forbrug.

Vi kan ikke vedblivende sætte vor lid til, at et opsving i de udenlandske konjunkturer vil løse problemerne, tværtimod er der nu atter udsigt til et tilbageslag. Vi kan ikke fortsat skubbe problemerne foran os ved hjælp af udenlandske lån, en sådan politik er i det lange løb uacceptabel. Vi pådrager os i dag låneforpligtelser som følge af, at vi forbruger mere, end vi producerer. Det betyder en ganske væsentlig rente- og afdragsbyrde for den kommende generation. Det uansvarlige er, at vi ikke har den ringeste garanti for, at de økonomiske muligheder for at klare disse forpligtelser er bedre til den tid. Vi skubber ubehagelighederne ud i en uvis fremtid, eller sagt på en anden måde: tidligst fra omkring midten af 1980'erne kan vi gøre os håb om at være i stand til ikke blot at producere så meget, at vi gennem eksport kan dække importen, men også producere og eksportere for et beløb, der kan dække renter og afdrag på den gæld, vi når at stifte inden da. Og skal det nås, skal vi i gang med det samme. En stillingtagen til en mere hensigtsmæssig fordeling af beskæftigelsen må derfor kræve, at vi i højere grad får klarlagt beskæftigelsens omfang i de kommende år.

Det må derfor undre, at regeringen ikke er mere optaget af at stimulere beskæftigelsen. Februarforligets beskæftigelsesplan giver måske nok beskæftigelse til godt og vel 20.000 mennesker, men det rækker jo ikke langt over for et antal ledige på over 150.000 og specielt ikke, når der ikke i de 20.000 er taget højde for virkningen af februarforligets anden halvdel: afgifterne på el og pantebreve, der betyder, at der forsvinder arbejdspladser. Den samlede virkning af februarforliget betyder, at der på årsbasis trækkes vel i det mindste 150 mill. kr. ud af erhvervslivet eller den produktive sektor over til forbrug. Man løser ikke beskæftigelsesproblemerne ved at lade erhvervslivet selv betale de beskæftigelsesfremmende tilskud ved at tage med den ene hånd og give lidt mindre med den anden, men ved at formindske det offentlige og det private forbrug til fordel for investeringer.

Augustforliget, februarforliget, finanslov og det til lov ophøjede mæglingsforslag lever ikke op til dette. Tilsyneladende har regeringen god

tid. I den pressemeddelelse, der er blevet udsendt fra landbrugsministeriet den 17. marts i anledning af betænkningen fra det af landbrugsministeren den 2. december 1975 nedsatte udvalg, står der:

»Udvalget blev nedsat for, som statsministeren udtrykte det i åbningstalen til folketinget den 7. oktober 1975, at søge årsagerne til, at visse grene af landbrugsproduktionen falder i disse år. Derved håber vi« – og det er regeringen – »at få et bedre grundlag for at tilrettelægge en langsigtet landbrugspolitik«.

Længere fremme i pressemeddelelsen står der:

»Det er en vigtig forudsætning for produktionen og eksporten, at den generelle økonomiske politik her i landet tilrettelægges således, at der sker en væsentlig forbedring af dansk landbrugs internationale konkurrenceevne. Tages udgangspunkt i en årlig stigning på 3 pct. i den animalske produktion, vil de direkte og indirekte beskæftigelsesmæssige virkninger uden for de primære landbrugsbedrifter det første år blive en samlet merbeskæftigelse på 8.700 mand, det andet år 9.600 og det tredje 10.500 mand osv. I de anførte tal er der regnet med den samme forarbejdningsgrad som for den nuværende produktion. Hvis produktionsforøgelsen forarbejdes til konserver og pølse-magerivarer, giver det beskæftigelse til godt 2.000 mand mere i de enkelte år.

I de primære landbrugsbedrifter skønnes en årlig produktionsforøgelse på 3 pct. at medføre en merbeskæftigelse på ca. 3.000 mand. En produktionsforøgelse på 3 pct. vil efter udvalgets beregninger medføre en nettovalutaindtjening på 500 mill. kr. Forudsættes i flere år en stigning på 3 pct., bliver nettovalutaindtjeningen på 1.000 mill. kr. det andet år og 1.500 mill. kr. det tredje år.«

Altså en merbeskæftigelse i hvert af årene på 12–15.000 mand og en nettovalutaindtjening, der stiger med 500 mill. kr. om året, hvis man i den økonomiske politik tilvejebringer forudsætningerne for en 3 pct.s vækst i den animalske produktion, ikke noget urealistisk mål.

Til trods for disse meget klare konklusioner om en gavnlig virkning for såvel beskæftigelse som valutaindtjening er der endnu ikke kommet noget initiativ fra landbrugsministeren.

På samme vis har det øvrige erhvervsliv og i denne sammenhæng eksporterhvervene og de